

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1552/05
05.10.2005. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Mirjane Grubić, članova veća, u parnici tužioca AA čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik VV, advokat i umešača na strani tuženog "GG", koju zastupa DD, diplomirani pravnik, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.br.231/05 od 16.3.2005. godine, u sednici održanoj 5.10.2005. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDA SE presuda Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.br.231/05 od 16.3.2005. godine i presuda Opštinskog suda u Kikindi P.br.937/03 od 15.9.2004. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kikindi P.br.937/2002 od 15.9.2004. godine odbijen je preinačen tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obaveže tuženi da isplati tužiocu na ime naknade nematerijalne štete po osnovu umanjenja životne aktivnosti iznos od 200.000,00 dinara, po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova 60.000,00 dinara i po osnovu straha 60.000,00 dinara, kao i troškove spora sa pripadajućom zakonskom kamatom počev od dana presuđenja kao neosnovan. Obavezan je tužilac da tuženom na ime troškova spora isplati iznos od 33.750,00 dinara sa pripadajućom kamatom počev od 15.9.2004. godine.

Odlučujući o žalbi tužioca, Okružni sud u Zrenjaninu je presudom Gž.br.231/05 od 16.3.2005. godine odbio kao neosnovanu žalbu i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Zrenjaninu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg ZPP, koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1. i 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" broj 125/04) Vrhovni sud je našao da je revizija tužioca osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici po tužbi tužioca od 6.7.1991. godine je naknada štete. Naime, tužilac je bio radnik tuženog i kritičnom prilikom je radio na terenu u ĐĐ. Do saobraćajne nesreće je došlo ___ godine i u toj saobraćajnoj nezgodi tužilac je zadobio teške telesne povrede. Tom prilikom trpeo je fizičke bolove i strah dužeg vremenskog trajanja i intenziteta. Nesreća je prouzrokovana sa vozilom koja je u vlasništvu tuženog.

Po stanovištu nižestepenih sudova za ovu štetu odgovara osiguravač tuženog. Prema nalaženju nižestepenih sudova tužilac ne može ponovo tražiti neposredno od štetnika da mu ovu štetu plati jer je u celosti izmirena od osiguravača tuženog o čemu je postignut sporazum.

Izloženo stanovište nižestepenih sudova je pogrešno, a razlozi dati na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja u suprotnosti su sa izvedenim dokazima, čime je učinjena bitna povreda iz odredbe člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP.

U postupku nisu pravilno i potpuno utvrđene sve odlučne činjenice za pravilnu primenu materijalnog prava. Naime, nižestepeni sudovi staju na stanovište da je postignut posebni sporazum tužioca i tuženog i umešača, što je u suprotnosti sa stanjem u spisima, jer veštačenje koje je obavljeno, a koje je osnov za ove tvrdnje, ukazuje da nije postojao nikakav sporazum oko isplate visine štete.

Odredbom člana 940. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da u slučaju osiguranja od odgovornosti, osiguravač odgovara za štetu nastala osiguranim slučajem samo ako treće oštećeno lice zahteva njenu naknadu. Osiguravač snosi, u granicama svote osiguranja, troškove spora o osiguranikovo odgovornosti, a istim zakonom članom 941. propisano je da u slučaju osiguranja od odgovornosti, oštećeno lice može zahtevati neposredno od osiguravača naknadu štete koje je pretrpelo događajem za koji odgovara osiguranik, ali najviše do iznosa osiguravačeve obaveze. Oštećeno lice ima od dana kada se dogodio osigurani slučaj, sopstveno pravo na naknadu iz osiguranja te je svaka docnija promena u pravima osiguranika prema osiguravaču bez uticaja na pravo oštećenog lica na naknadu.

Članom 173. i 174. Zakona o obligacionim odnosima propisano je, da šteta nastala u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom delatnošću smatra se da potiče od te stvari, odnosno delatnosti, izuzev ako se dokaže da one nisu bile uzrok štete. Za štetu od opasne stvari odgovara njen imalac, a za štetu od opasne delatnosti odgovara lice koje se njom bavi. Stoga je, tuženi po principu objektivne odgovornosti odgovoran, pa tužilac ima pravo od vlasnika da potražuje štetu.

Stoga, kako oštećeni ima pravo da zahteva ispunjenje štete i od osiguravajuće organizacije kod koje je motorno vozilo bilo osigurano, samo do limita, a od vlasnika po principu objektivne odgovornosti do potpune štete, to su nižestepeni sudovi propustili da utvrde da li je tužiocu u potpunosti isplaćena naknada štete ili ima pravo na razliku do potpune štete i od tuženog.

Iz svih navedenih razloga stekli su se uslovi da se ukinu obe nižestepene presude i da se predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje kako bi se prikupile pouzdane činjenice za zakonito presuđenje.

Vrhovni sud je na osnovu člana 395. stav 2. ZPP odlučio kao u izreci ovog rešenja.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

IJ